

Sygn. akt IV CSK 278/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi K.

w Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w W.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym

postanowieniem Sądu Okręgowego w B.

z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt II Ca (...),

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa Prezydenta Miasta B.

przy uczestnictwie Parafii [...] pw. [...]

w B.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej K.

w Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt II Ca (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. orzeka, że uczestnicy ponoszą koszty postępowania
związane z ich udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Uczestnik K. w Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w W. zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 19 września 2013 r., oddalające jego skargę o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem tego Sądu z dnia 27 stycznia 2011 r. W skardze kasacyjnej, opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., jako okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania skarżący powołał oczywistą zasadność skargi, nieważność postępowania oraz występowanie istotnego zagadnienia prawnego, mającego „znaczenie dla dalszego orzecznictwa sądowego, dotyczącego nabywania przez Skarb Państwa, samorządy oraz osoby fizyczne i prawne własności nieruchomości stanowiących nadal własność nieistniejących już, a formalnie włączonych do KEA ustawą z 4.07.1947 r. kościołów ewangelickich. Dotyczy to zwłaszcza omówionej (...) problematyki biernej legitymacji procesowej w tych postępowaniach oraz zasad obliczania niezbędnego do stwierdzenia zasiedzenia okresu posiadania”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Nieskuteczne jest powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), pozbawione właściwego uzasadnienia, czyli argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia i podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ

187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. skarżący nie wskazał okoliczności mogących stanowić podstawę nieważności postępowania, które zostało zakończone postanowieniem zaskarżonym skargą kasacyjną. Podstawy takiej nie stwierdził także Sąd Najwyższy, biorący tę kwestię pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołał przesłankę, przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien wykazać w pogłębionym i wyczerpującym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazanie przepisu prawa, na tle którego powstało, kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje oraz zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne; powołując się w sposób ogólny i nieprecyzyjny na pewne kwestie prawne, bez wskazania przepisów, na tle których problem miał powstać, skarżący nie przedstawił wyводу prawnego zawierającego przedstawienie wątpliwości, kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, tak poważnych, że wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Poszukiwanie ewentualnych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania nie należy do Sądu Najwyższego.

Nie stwierdziwszy przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.